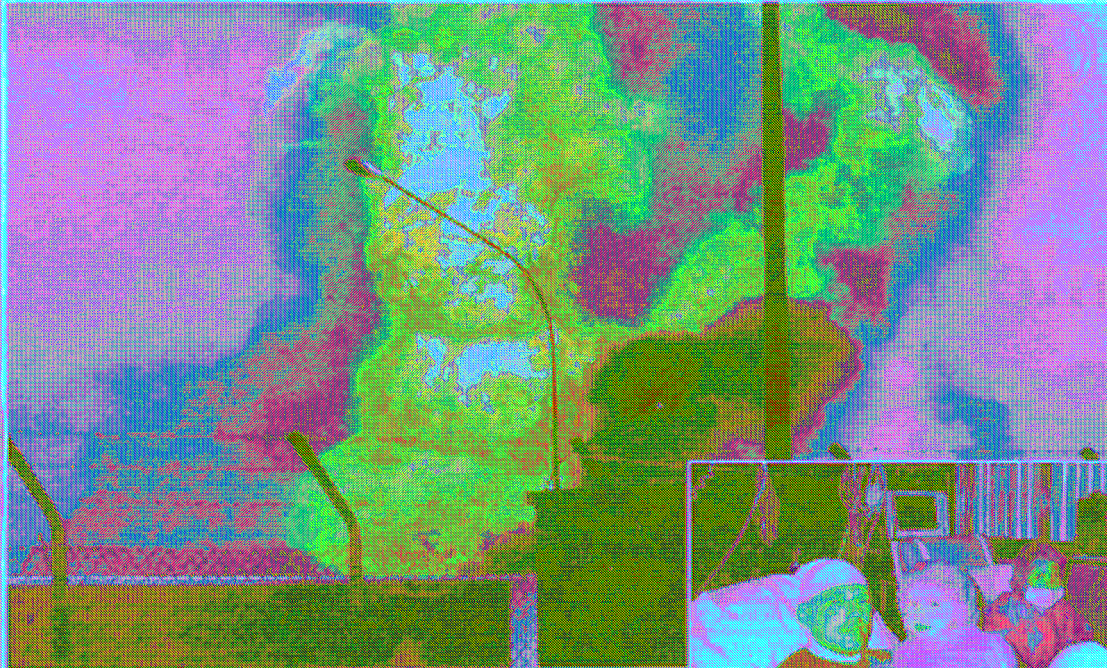

DE KINDEREN VAN GHISLENGHIEN (1)

Op 30 juli 2004 brak de hel los in Ghislenghien, een dorpje nabij Aat in Henegouwen. Op het industrieterrein ontplofte een gasleiding. Resultaat: 24 doden, 132 gewonden en een getraumatiseerd dorp. Bijna vijf jaar later start maandag het proces. In aanloop daarvan bezochten wij de kinderen van Ghislenghien die vertellen hoe zij die ramp beleefden, maar ook hun dromen en toekomstplannen uit de doeken doen.

Vandaag: Elisabeth en Charlotte Verstockt (7 en 16 jaar), dochters van arbeider Dirk Verstockt uit Sni-Lievens-Houtem die zwaar verbrand raakte. Maandag: Léandre Jean (18) uit Ghislenghien, ooggetuige van de ramp. Dinsdag: Silke Van Der Stockt (21 jaar) uit N'ere, die als jobstudente levensgevaarlijk gewond werd en haar vader verloor.

©G42

Elisabeth (7) en Charlotte Verstockt (16)

© Carol Vanshocke

'In plaats van mijn papa zag ik een mummie'

Elisabeth en Charlotte Verstockt waren twee en elf jaar toen hun vader zwaar verbrand raakte in Ghislenghien. Dirk Verstockt was er muurtegeltjes aan het plaatsen in een fabriek toen de gasleiding ontplofte. 'Die man in het ziekenhuisbed rook niet naar mijn papa, maar naar verbrand vlees.'

ZATERDAG 23 EN ZONDAG 24 MEI 2009

NIEUWS | 5

© Carol Verstockt

ELIZABETH

Of ze dit weekend naar het winkelcentrum mag met vriendinnen? Charlotte Verstockt (9) kijkt naar kind naar haar vader. Dirk Verstockt (41) schudt het hoofd. 'Na het proces. Dan wordt alles anders. Na moeten we nog even op de tanden bijten.' Vijf jaar geleden ging het gezin twee keer per jaar op reis naar de zee en kregen Charlotte en haar zusje Elisabeth (7) aldaar wat hun hartje begerde. 'Wij moesten nergens naar kijken. Een modelgast, recht uit de bootjes', zegt ochtengnoot Hilde Van den Bucker (31) die als levenspartner in een bejaardentehuis werkt.

Op 30 juli 2004 werd hun leven door elkaar geschud. Dirk Verstockt, zelfstandig vloeder, was samengetrokken aan het plakaten in het bedrijf Diamant Boort in Ghislegem toen op het industrieterrein een gasleiding ontlofte. Ik haalde een vriendin bij me. Ik dacht eerst dat de falletiek was ingetrokken', zegt Dirk Verstockt. 'Maar dan was er de brand. Die viel over me heen als een vuurzee. Ik dacht eerst dat de falletiek was ingetrokken. Een groot deel van mijn lichaam werd meermalen in de derde graad verbrand. Ik voelde mijn hoofd bukken toen de pijn vliet eerst omhoog. Doed velen maal je niet meer!'

Zijn dochterjen Elisabeth en Charlotte, toen twee en elf jaar, waren in de speeltuin vlakbij hun huis in Sint-Lievens-Houtem. 'Niets werden onze namen ongevraagd door de luide sprekers. We moesten onmiddellijk naar de receptie komen', zegt Charlotte. 'Daar stond mama met haar ogen vol tranen. Papa had een ongeval gehad en het was nog. Maar wisten we niet. Terwijl wij bij onze grootouders werden ondergebracht, is mama in allerij naar Ghislegem gereden om papa te zoeken. Dat moment vergeet ik nooit meer.'

De kleine Elisabeth mocht haar vader pas na anderhalve maand weerzien, maar Charlotte herinnert zich hoe ze na enkele dagen haar vader terugzag. 'De vraagje dat ik nog een papa had, ging gepaard met een enorme schok', vertelt Charlotte. 'In plaats van mijn papa zag ik een mannetje die niet kon praten. Ze hadden hem wat marline gewonden. De man die ik zag, rook zelfs met naar mijn papa. Hij rook naar verbrand vlees. Ik was elf jaar en ik was met wat brandwonden waren. Maar ik herinner me dat ik het heel vies vond.'

De daaropvolgende weken onderging Dirk Verstockt een huiltreanparatie. 'Na drie transplantaties kreeg ik een harttransplant. Mijn lichaam was op. Op dat moment heb ik heel

'De man die ik zag, rook zelfs niet naar mijn papa'

'Vroeger huilde ik om elke splinter in mijn vinger, nu ben ik veel harder geworden'

CHARLOTTE VERSTOCKT (9)

steekwondje gekocht: waarom leef ik nog en hoe ik het in de toekomst probeer? De pijn was ondraaglijk', zegt Dirk Verstockt. Dochter Elisabeth kijkt naar haar vader. 'Zoals mijn vinger vorig jaar, hi papa. Dit was verbrand door het rolhoelid. Maar hij papa was het nog hoede-dit-omdat leerde'.

Een klein vader in bijna drie maanden naar huis kwamen, verpde dat een hele rampoening van het gezin. 'Er was zeker nog tijd om kind te zijn. Alsd papa niet meer voor ons zorgde, maar ongelukkig', zegt Charlotte. Het eerste moment inderdaad moment met haar moeder-de huzendvrouwen van Dirk in, maar ze

Proces start na bijna vijf jaar

Wat is er gebeurd?

Op 30 juli 2004 ontlofte op het industrieterrein van Ghislegem, een deelgemeente van Aal in de provincie Henegouwen, een gasleiding. Het onderzoek wees uit dat een gasficht die daarin enkele dagen eerder een lek had gesloten. Het gebeurde enkele dagen voor het lek werd ontdekt. Het toen de hulpdiensten iedereen te veiligheid wilden brengen, ontlofte de opgehoopde gas. Wat was de balans?

Bij de gasramp kwamen 24 mensen om te raken en 132 gewond. Onder de doden zijn slachtoffers van een of vijf brandwonden.

Wie staat er terecht?

Bijna vijf jaar na de falletiek begint maandag in Doornik het proces over de gasramp. Het reusproces wordt gezien als een van de meest complexe ooit in België. Er wordt een hele keten van fouten blootgelegd tijdens het onderzoek. Voor de eerste maal wordt ook een voorbeeld van een rolhoelid te zien. Vijf andere zijn onlangs gedagvaard door andere partijen. Bij de beschuldigingen zijn onder meer de voormalige burgemeester van Aal, het bedrijf Harvornis (het voormalige Diamant Boort) en gasnetbeheerder Fluvys. De afspraak is voor in april 2010, maar nu al wordt rekening gehouden met vertraging. Zerb

zo graag eens met mijn papa gaan zwemmen of gaan paardrijden. Of op vakantie gaan. Nu gaan we hoogstens een weekende naar de Belgische kust en dat houdt papa altijd zijn pot op en zijn trou aan.'

'Vroeger was papa de raat en kalfste zelve', valt Charlotte haar zetje aan. 'Sinds het ongeval kan hij nog maar weinig verdragen. Voor het minste vliegt hij uit. Als er wel knaal is, slaat hij heel de angst toe. Ik begrijp dat wel maar het is niet altijd gemakkelijk. Het ongeval heeft mij ook veranderd. Vroeger ging ik met elke splinter in mijn vinger handelen maar mijn moeder, maar nu ben ik veel harder geworden. Dat kon misschien noch een positief aspect aan de ramp.'

Beide meisjes hebben sinds de gasontploffing in Ghislegem een positieve angst voor vuur. 'Ik heb een beetje aan knaemen op tafel en durf de open haard niet aan te stoken', zegt Charlotte. 'Het zijn kleine gebieden, maar de ondraaglijkheid die ik vijf jaar geleden had, is verdwenen. Om gezin is veel veel hechter geworden. Als je op een jaar na je vader verliest, kijk je anders tegen de dingen aan.'

Voor de familie Verstockt is het proces dat aankomend start heel belangrijk. 'Ik weet wel dat ons leven nooit meer hetzelfde zal worden', zegt mama Hilde Van den Bucker. 'Ik hoop dat we eindelijk een schadevergoeding zullen krijgen. Niet dat geld het belangrijkste is. Ik zou veel liever ons geluk van vroeger terugkrijgen. Omdat Dirk zelfmoord was, hebben we geen geld van de

'Ik noem hem mijn gevlekte papa. Wij maken er grapjes over'

'Ik zou zo graag eens met mijn papa gaan zwemmen of gaan paardrijden'

ELIZABETH VERSTOCKT (7)

verzekering gekregen. Ik vind het veelbelovend om onze dochters dingen te moeten ontzeggen. Charlotte is verstoort op schermen en als moeder wil ik dat mijn tweedochter niet ontneem'.

'Maar dat is niet het belangrijkste hoor', glimlacht Charlotte. 'Ik hoop dat er nu het proces ook een schikking zal worden aangesteld voor wat ons is overgebleven. Elke dag in ons verdere leven zullen we met deze falletiek worden geconfronteerd. Naast de nachtmarras gaan er ook geen dag voorbij dat ik niet aan het ongeval denk. Want mijn papa is mijn papa niet meer.'

